

modtaget, en lille Smule for lidt Vægt; de ere komne fra store Kredse, f. Eks. fra Officere, fra Skolebestyrere og fra andre, der have rig Lejlighed til at se, hvilken Indvirkning denne Ordning har paa Ungdommen, og jeg synes ikke, at man kan komme fra, at der er bestemte Gader, hvor der skiltes med Utugt saaledes, at ethvert Barn kan se og let faa at vide, at disse Huse ere bestemte til det. Det ved Staten, og Staten taaler det. Det kan ikke andet end virke demoraliserende paa mange og udbiffende paa de moralste Begreber og vil forvanfke de sædelige Begreber for mangfoldige. Naar det nu viser sig, at Systemet ikke virker noget i hygiejniff Henseende, forekommer det mig, at Tiden er kommen, da vi maa sige: bort med dette. Jeg har ikke stillet Forslag derom, fordi jeg havde den Glæde at erfare, at de øvrige Medlemmer af Udvalget i Birkeligheden vare — saa forekommer det mig — mere inde paa det samme, end den ærede Ordfører var det her i Salen, og jeg mener, at naar man blot giver Tid, bliver nok hele Landstinget enigt om at stille sig paa det Standpunkt, vi staa paa. Jeg er overbevist om, at den højtærede Justitsminister vil ogsaa virke til, at vi kunne faa de nødvendige Hjælpe midler til at faa denne Sag ordnet paa en anden Maade.

Maa jeg til Slutning føje til, at det er ikke blot de herværende Foreninger, der ere fremkomne med Andragender, men Kirken her i Danmark har i længere Tid ogsaa taget sig af den Sag, idet der ogsaa er kommet Andragende fra Kjøbenhavns Konvent med Biskop Fog i Spidsen. Det forekommer mig, at man paa dette Omraade ogsaa kunde tage noget Hensyn til, hvad Kirken her i Danmark mener. — I denne Forbindelse kan jeg ikke andet end udtale min Forundring over, at det ikke har kunnet lykkes de kirkelige Autoriteter at faa et saa lille Forhold forandret som det, der udtræves til, at Bartov har kunnet blive fri for det sørgelige Naboftab, som denne Kirke har. Flere Gange har der været søgt og andraget derom, men det har ikke kunnet lykkes at faa Andragendet gennemført, man har ikke kunnet faa en saa lille Indrømmelse.

Vi ere jo alle enige om, at hvis den nuværende Ordning virker i flere Henseender moraliff nedbrudende, er det noget, som mange materielle Foranstaltninger ikke kunne gøre godt igen, og vi ere jo dog alle enige om at arbejde paa at bevare Befolkningens Moralitet og se paa, hvad der kan befæste og give nedbrud og forville den. Derfor siger jeg, lad os tage denne Sag uider nærmere Overvejelse og betragte det, som vi vedtage

i Dag, som et Skridt, men ogsaa blot som et Skridt til det Maal, vi en Gang maa naa.

Th. Nielsen: Jeg skal slutte mig til den sidste Udtalelse af det ærede Medlem for 7de Kreds (Bjerre). Jeg betragter ogsaa dette Forslag i den Form, hvori det nu foreligger redigeret, som betydeligt bedre end det, vi have modtaget, men dette Forslag er kun et lille Skridt fremad. Det forekommer mig, at de Andragender, som her forelægges, ikke alene ikke ere betydningsløse, men tale et særdeles tydeligt Sprog, og de forelægges jo fra forfikkelle Sag i Befolkningen, som maa tillægges en meget betydelig Vægt. Der er saaledes Udtalelser fra Latin- og Realkoleforeningens Bestyrelse, som sige, at Drengene blive ødelagte, eller at i hvert Fald deres Fantasi bliver forgiftet ved de offentlige Huse. Ogsaa er der ført Vidnesbyrd fra Soldaterverdenen, idet man bestemt siger, hvad man har iagttaget, og naar navngivne Mænd sige, at de have en bestemt Erfaring, tør man ikke sige, at det ikke har nogen Betydning. Endelig synes ogsaa Grundejerne at røre sig; de sige, at de ikke kunne nære sig i disse Gader, dersom de offentlige Huse skulle blive ved at bestaa. De slutte deres Andragende med at sige: „At offentlig Skiltning med Utugt ikke vedblivende bør taales, synes der ikke ret vel at kunne — i alt Fald ikke at burde — være delte Meninger om“. Naar altjaa Lærerne for Ungdommen og Officererne, eller i hvert Fald en Del af dem, og tillige Grundejerne slutte sig sammen og sige, at de egentlig ikke ret vel kunne taale, at disse offentlige Huse stikke med Utugt, forekommer det mig, at det er et meget stærkt Vidnesbyrd om, at den offentlige Mening er ved at naa saa vidt, at i ethvert Fald de offentlige Huse bør nedlægges, og det saa meget mere, som de — hvad ogsaa den ærede sidste Taler rørte ved — ikke hde nogen Sikkerhed, tværtimod. Hospitalstidenden har afgivet en Beretning, som viser, at det modsatte er Tilfældet. Jeg skal saaledes tage 3 Aar med 10 Aars Mellemrum. I 1874 afgav 187 privatboende Fruentimmer 207 Indlæggelser for Sygdomme, men 166 kasernerede afgav 845 Indlæggelser, altjaa omtrent 4 Gange saa mange. Komme vi saa til 1885, afgav 269 privatboende Fruentimmer 661 Indlæggelser, medens 110 kasernerede afgav 1,183. Gaa vi endelig til 1891, afgav 258 privatboende 517 Indlæggelser, hvorimod 134 kasernerede — det er dem, der bor i offentlige Huse — afgav 833 Indlæggelser. Jeg gaar ud fra, at det er Tal, man kan stole paa, og derfor fikre Kreds-